

[Johs. Christiansen.]

ren påhvilende særlige opgave at virke for højnelsen af filmsniveauet gennem valg af de kulturelt og kunstnerisk mest værdifulde film.“

Og senere i samme bemærkninger:

„Tilsidesætter bevillingshaveren denne opgave, vil fornyelse af bevillingen kunne nægtes“.

Det fremgår heraf med al fornøden klarhed, hvad der har været ministeriet særlig magtpåliggende i spørgsmålet om, hvorledes et biografteater skal ledes med hensyn til valg af film. Det er af Biografteater-Foreningen den 17. oktober anført — jeg beder om tilladelse til et kort citat —, at der

„indenfor film-branchen fra flere sider tid til anden har været utilfredshed med visse usaglige anmeldelser i „Politiken“ såvel som i andre blade,“

idet man dog tilføjer, at dette er uden forbindelse med den verserende annoncestrid.

Om denne tilføjelse må enhver nu have sin mening; men hvad ligger der i udtrykket „usaglige anmeldelser“? Det springende punkt her må være, om det i noget tilfælde kan konstateres, at en anmelder har tilsidesat hensynet til det i § 7 foreskrevne, at man ved valg af film skal vælge de kulturelt og kunstnerisk mest værdifulde. Snarere end at rette bebrejdelser mod anmelderne burde biografejerne vel derfor have takket dem, fordi de gennem anmeldelserne faktisk hjælper bevillingshaverne med den opgave at holde standarden i henhold til forskriften i § 7, idet alt foreliggende tyder på, at anmelderne netop har anlagt en kunstnerisk værdimåler på de film, de anmelder.

Der står videre i samme paragraf, at bevillingshaveren ikke ved nogen aftale må være forhindret i frit og uafhængigt at bestemme over repertoire og øvrige ledelse. Dette kan jo ikke siges tydeligere. Men hvordan går det da til, at filmsudlejerne kommer ind i billedet? Efter lovens klare bud har de intet at skaffe med et biografteaters „øvrige ledelse“, hvortil naturligvis også hører avertering i dagspressen. Jeg spørger derfor den højtærede justitsminister som lovens vogter: Vil ministeren tolerere, at filmsudlejerne gennem aftaler med bevillingshaverne eller på anden måde blander sig i biografteatrenes ledelse, herunder

forestillingernes avertering, og i benægtende fald: Hvad agter ministeren da at foretage sig til hævdelse af lovens § 7?

Journalistforbundet har i en henvendelse til Biografteater-Foreningen for København og Omegn peget på, at det er dets opgave udadtil at stå vagt om det frie ord. Jeg beder om, at justitsministeren også vil tage dette med i sine overvejelser, før svar afgives. Hævdelsen af det frie ords ret er et kardinalpunkt i alt virkeligt demokrati. Krænkes denne ret, bl. a. gennem økonomiske foranstaltninger mod det frie ords organer, vil demokratiet være truet — derom tror jeg iøvrigt der er fuldkommen enighed mellem ministeren og undertegnede.

På foranledning af det ærede medlem hr. Kjeldgaard Iversen fremsatte justitsministeren den 31. oktober en udtalelse her i tinget angående politiets hemmelige kartoteker. Jeg kan ikke finde udtalelsen fyldestgørende. Den højtærede minister sagde, at der kunne begås fejl under den politimæssige efterforskning. Allerede dette er i denne forbindelse et så ubehageligt faktum at tænke på, at det kun kan opfordre ministeriet til den mest årvågne agtpågivenhed i sager af denne art, og det foranlediger mig til at spørge, hvilke kontrolforanstaltninger der i det hele taget anvendes fra ministeriets side til afværgelse af sådanne fejl. Føres der overhovedet fra ministeriets side nogen kontrol med, hvem man opfører i disse kartoteker?

Må jeg minde om, at vi i udvalget om den såkaldte femtekolonne lov opnåede fuld enighed — også med ministeren — om at lade nr. 5 i § 103, stk. 2, helt udgå. Dette punkt omhandlede deltagelse i parti- eller organisationsarbejde som eksempel på bistand til fjenden, og ministeren erklærede selv ved anden behandling, at det nævnte punkt var usikkert og for usikkert et kriterium for strafbarhed.

Spørgsmålet er nu, om politiet i eet og alt og i samtlige politikredse respekterer dels rigsdagens, dels ministerens opfattelse på dette meget væsentlige punkt. Der er jo mangfoldige mennesker her i landet, som på partimæssig eller organisatorisk basis modarbejder de anskuelser, som er led i Danmarks officielle stilling på det udenrigspolitiske og forsvarspolitiske område. Hvor stærkt er disse medborgere i politiets søgelys? Kan ministeren sige noget herom